

Kukonkoivun JM-radnan matka on tulossa päätökseen.

Kilpailutoiminta Hollolan Kukonkoivun rata-alueella on alkanut vuonna 1980 ajettuna jokamiehenluokan kilpailulla. Alueella on järjestetty yhteensä noin sata kilpailua.

Päijät-Hämeen Urheiluautoilijat ry. on järjestänyt Kukonkoivussa (tämä viimeinen kilpailu mukaan lukien) 70 JM-kilpailua, yhden rallisprintin kilpailun. Ensimmäisen JM-kilpailun järjestimme vuonna 1988, kaksi JM-kilpailua sinä vuonna. Vuonna 1991 järjestimme radalla peräti neljä JM-kilpailua, useana vuonna kolmekin.

Radalla on järjestänyt JM-kilpailuja myös Poppoo Team kuin Lahden UA:kin. Täysin pitävää tilastoa heidän järjestämistään kisoista emme ole saaneet, mutta arvatenkin noin kolmekymmentä näitä on yhteensä. Viimeisin muun autourheiluseuran kuin Päijät-Hämeen UA:n järjestämä JM-kisa on Kukossa ajettu vuonna 2005. Kukonkoivu on toiminut monesti myös rallin kilpailukeskuksena kuin huoltoparkkinakin. Päijänne-Ajoakin on ajettu Kukossa monena vuonna. Rataa on myös käytetty usean seuran kuljettajien harjoittelupaikkana.

Kukonkoivun JM-radalla on ajettu Päijät-Hämeen UA:n järjestämänä joko SM-karsintoja, myös talvikisoja. Talvikisoja reilu kymmenen, viimeisin vuonna 2007. Liigakarsintoja on ajettu useita. JM-SM liigafinaaleja kaksi, ensimmäinen JM-SM liigafinaali, siis se jossa ensimmäisen kerran ajettiin SM-arvosta vuonna 1989, toinen vuonna 2005. Yleisen JM-SM järjestimme vuonna 2002 ja Nuorten ja Naisten JM-SM vuonna 2011.

25.-26.9.2021 ajettava Päijät-Hämeen Ajo on kolmaskymmenes järjestyksessään, ensimmäinen ajettiin vuonna 1991 talvikisana, ja toinen heti perään syksyllä samana vuonna. Syksy ja syykuun viimeinen viikonloppu on sittemmin vakiintunut paikaksi Päijät-Hämeen Ajolle.

Seuraava luku (luvut) kirjoituksessa on pitkiä, mutta koita jaksaa ☺

Kukonkoivun ”kuolinkellot” alkoivat soida vuonna 2010, kun viranomaisilta tuli määräys että toiminnalle on haettava ympäristölupa. Vuodesta 1991 alkaen toimintaa on ohjannut sijoituspaikkalupa. Vuoden 2010 lopulla jätimme ympäristölupahakemuksen. Virkamieskäsittelyssä tuli lautakunnalle esitys ettei lupaa tulisi myöntää. Aloitimme nk. poliittisen vaikuttamisen, eli olimme lautakunnan jäseniin suoraan yhteydessä. Lautakunta päättikin vastoin virkamiesten esitystä että lupa tulisi myöntää. Alkoi uusi virkamieskäsittely, ja meille tulikin kutsu neuvotteluihin. Neuvottelussa oli läsnä ympäristötoimen edustajia, me ja edustaja myös Ely-keskuksesta. Olimme toiveikkaita ja toiveemme toteutuikin, lautakunta päätti yksimielisesti että meille myönnetään ympäristölupa. Näin jälkepäin ajateltuna, tuosta neuvottelusta olisi tullut heti ymmärtää että luvasta valittaa ainakin Ely! Ja näin kävinkin, lisäksi luvasta valitti ympäristöyhdistys. Tämän yhdistyksen ja heidän harrasteensahan on tehdä valituksia. Teimme tietenkin vastineet valituksiin.

Valitukset ja vastineet kävi ensin hallinto-oikeudessa ja sittemmin myös korkeimmassa hallinto-oikeudessa – molemmat päätti Elyn olettamuksia ja luuloja myötäillen, että lupaa ei myönnetä.

Toiminta on vaarallista ympäristölle, näin perusteli oikeusportaati. Meidän useita tuhansia maksaneet näytteenottoputken asennukset ja siitä otetut lukuisat näytteet näytti aivan toista – mutta niillä pyyhittiin pöytää. Silläkään ei ollut merkitystä että meillä on ympäristövahinkojen varalta vakuutus.

Mutta, meille jäi vielä tuo sijoituspaikkalupa. Viranomaiset käynnistivätkin toimet sijoituspaikkaluvan kumoamiseksi – lautakunta teki päätöksen tästä. Me taas käynnistimme viivytystaistelun, ja valitimme tästä päätöksestä. Ensin tuli bumerangi valitukseemme hallinto-oikeudesta ja sittemmin myös korkeimmasta hallinto-oikeudesta. Tämä oli tiedossa, sillä laki on yksiselitteinen, jos ei ympäristölupaa voida myöntää, on tällöin perusteet sijoituspaikkaluvan kumoamisellekin.

Ei, ei tämä tähän päättynyt ☺

Vuonna 2016 kuntaliitoksella Nastolan kunta liitettiin Lahteen, tämän seurauksena lakkautui ylikunnallinen Lahden Seudun ympäristötoimi. Tähän ympäristötoimeen kuului Hollolan, Lahden ja Nastolan kunnat. Ympäristöasiat siirtyi nyt Kukonkoivua koskien takaisin yksin Hollolan kunnalle, sen ympäristötoimelle. Jo ennen sijoituspaikkalupaa koskevan lopullisen päätöksen tulemista korkeimmasta hallinto-oikeudesta, pyysimme Hollolan kunnan ympäristötoimelta neuvotteluja ja kutsuun vastattiinkin myöntyvästi. Esitimme heille että toimisimme jatkossa kuin vastaavissa tapauksissa esimerkiksi huolto-asemien kanssa. Kun jakeluasemilta päättyy ympäristöluvitus, myönnetään neuvotellen heille määräaika jatkolle, liike- ja muun toiminnan asianmukaiseen lopettamiseen. Vastaavia jatko-aikoja on myönnetty muillekin toimijoille, tapauksissa joissa ympäristöluvitus päättyy. Hollolan ympäristötoimen kanssa päästiin hyvin yhteisymmärrykseen ja sopimus tehtiin kolmeksi vuodeksi, siten että me haemme kilpailuillemme melulupia vuosittain. Tästä päätöksestä eikä myönnettyistä meluluvistakaan ole kukaan onneksemme valittanut. Sopimus sisältää muutakin, sellaistaakin että me ”siivoamme” jälkemme alueella. Käsittää muun muassa asfaltin ja ratarakennelmien poistoa. Rakennuksien kohtalo on vielä auki, onhan ne asianmukaisesti rakennusluvitettu. Sopimus sisältää myös jälkitarkkailua, näytteiden ottoa yms. Sopimus päättyy kilpailutoiminnan osalta tähän vuoteen, 2021.

Loppusummana tästä kymmenen vuoden lupakäsittelystä voi todeta että pitkä ja kallis tie, huonoon lopputulokseen. Valittaen voimme todeta myös sen että olettamuksilla on näemmä suurempi arvo oikeusasteissakin, kuin faktoilla eli näytöillä. Emme me eikä kukaan muukaan voi esittää yhdeltäkään suorituspaikalta että ko. toiminta olisi vaaraksi ympäristölle. Ei ole näyttöä siitä. Kukonkoivun rata-alueella eikä sen ympäristössäkään voi havaita ympäristön turmeltumista. Melu, se on ongelma monellakin suorituspaikalla. Mutta Kukonkoivussa se ei ole ollut koskaan ongelma, ei ainuttakaan valitusta tai yhteydenottoa naapureilta. Melumittaukset ja melumallinnukset puhuvat saamaa kieltä, ei näyttöä että melu olisi siinä määrin haitaksi että toiminta olisi sen vuoksi uhattuna.

Tuossa jo hieman sivuttiin, että kalliskin tämä luvitusprojekti on ollut, etenkin kun peilaa sitä lopputulemaan.

Kirjanpitoimme mukaan rahaa tähän projektiin on palanut liki 30000€. Sisältäen kuluina mm. melumittaukset ja mallinnukset, vaatimustenmukainen pv-näytteenottoputki ja sen asennus, lukuisia näytteenottoja ja niiden analysointeja, niistä annettuja lausuntoja. Toki ilman lainopillista ja asiantuntijuusapua emme ole selvinneet, konsultointiapu on ollut ensiarvoisen tärkeää, lupahakemuksia ja sen liitteitä sekä valituksiakin laadittaessa. Neuvotteluissakin on mukana ollut aina asiantuntija. Kaikki kulut olemme itse maksaneet, niin kuin radan rakentamisenkin – avustuksia on joskus haettu mutta tuloksetta.

Tämä ”viivytystaistelu” ei olisi ollut mahdollista ilman kilpailijoita, yhteistyökumppaneita, yleisöä – eikä vähiten ilman talkoitoimitsijoita.

Unohtaa ei toki sovi maanomistajia joiden mailla olemme saaneet toimia nämä kymmenet vuodet. Maanomistajat eivät koskaan ole esittäneet että meidän tulisi maksaa vuokraa tai muutakaan korvausta että voimme toimia Kukonkoivussa. Ympäristölupahakemuksen yhteydessä tuli saada käyttöoikeussopimukset, ei silloinkaan vuokranmaksu tullut kysymykseen. ISO kiitos heille kaikille!

Pettymyksemme on toki kova ja päätöksiä vaikea sulattaa, mutta emme mäiden anna vaikuttaa, tulevaankaan kilpailuun.

Toivotammekin teidät tervetulleeksi Kukonkoivun viimeiseen kilpailuun – hymyssä suin ☺

